

Gyomok

Gyűlünk. A geng. Szezám sepreget körülöttünk, 'aszott büszke a lát-hatóságijára. Mert neki bejött az élet. Bekerült a metadon-program-ba, nem győzi hordani nekünk a steril szájrét. Rá három hétre a bap-tisták szereztek neki átmeneti szállást. Most meg ez, hogy ő a Moszkván dolgozik: kollégái vannak, meg érintkezik a néppel mint hivatalos személy. Hivatalos, ép, érdekes, kiemelt, látható. Ez a csávó most a kakas taraja, a bika töke. Sínen van. Pedig rémlik, mikor egy nyári éjszakán összeborultak Kekivel a padon, nyűszítettek, hadonásztak: hogy ők apátlan-anyátlan állatok. Mezítláb térdre vág-ták magukat a szelektív mellett: „édes istenem, kúrj belém egy villá-mot, hadd térjek meg tehozzád”, és sámántáncot jártak a nyomorul-takért. Aztán tessék megnézni: Szezám ma sertepertél, szedi a csik-keket, gereblyézi a lombot, és maholnap talán ondolálja majd a haját is, mert úgy hívják az új szállásukat: a Lordok Háza.

Keki nem örül ennek. Azt mondja, olyan tar a lelke, mint a mező parlagfűirtás után. (Ír, említettem? Szarul, de gyakran. Most ez a szto-ri a műzsája: látott egy interjút a hírekben, hogy ÁNTSZ-eseket vezé-nyeltek a rétre, és pusztá kézzel tépték a gyomot. Magyaráztuk neki, hogy ez marketing, a kameráknak csinálták, majomparádé az egész. De ő nem hiszi, mert ő költő, és ez egy költői kép, és ő megérti a parlagfűvet és a szöszölő nyárfát, mert ezek mi vagyunk. És neki bejön ez az egész szado-mazo társadalmi aktivitás, ez az önzabáló hepaj, és ha rajta múlna, ő leláncfűrészezné az összes allergizáló gazt, és mennénk a mennyekbe mind.) Szóval ő rá se bír nézni Szezám lát-hatóságijára, mert ettől még apátlanabb meg anyátlanabb lesz. Ha itt lenne még neki a Macsek, talán más lenne, de Macsek nincs itt. Illetve itt van, de valami olyan hullagyalázó kémhistóriával, hogy a dél-amerikai szappanírók se tudnának ilyet rittyenteni. Macsek ugyanis él, és Keki nem létezik. Néha fordítva, attól függ, ki kérdezi. Hogy mi? – értetlenkedtek. Elmondom. Épp három éve, hogy megtaláltuk Macseket az odúban az aranylövés után. Keki akkor épp kiküldetésben volt – körözte a rendőrség, és vidéken adta az eltűnő művészt. Volt remete, csósz, madárijesztő, stoppos, jeti, tököm tudja mi, de leginkább nem jelentkezett, lapult. Viszont mikor Julcsival ott térdeltünk Macsek kiklórozott arca fölött, tudtuk, hogy elő kell őt keríteni. Csatárláncban ment a hír, de diszkréten, hogy hát

a Macsek. Keki két napon belül itt volt – még szerencse, mert nem tudtuk volna sokáig bírni még a szagot, nem fehér embernek való rejtegetni egy hullát egy szupermarket rak-tára körül. És meglátta az ikertestvérét, azt hiszem, ő akkor érezte magát először igazán egyedül. Ott volt az a túlvilági, foltos arc, meg az ő cserzett képe, és bámulták egymást, és nem hittük el, hogy egy petéből lett ez a két ember, és nekünk most temetnünk kell a Macseket. Tiszta horror volt, de egyébiránt elmondtuk a búcsúbeszédeket, megültük a tort, mint egy rendes család. Eltemettük a srácot, tettünk mellé egy könyvet, amit salá-tára gyúrt a fejével (azon aludt mindig), és húztunk rá egy nagy pokrócot, hogy ne fáz-zon ott a holtak között, legalább ott ne. És akkor Keki magához vette Macsek iratait, lenyírta a fejét, amilyen a tesójáé volt, fölvette a pulcsiját, a bakancsát, és onnantól meg Keki nem létezett. Ha jöttek a szervek, elővette Macsek személyijét, és mindent taga-dott: nem látta a testvérét, nem tudja, hol van, talán meg is döglött már egy árok szé-lén. És akkor a rendőrök hümmögtek meg tébláboltak, walkie talkie-ztak, aztán békén hagyták. Szóval KekiMacsek fantomfigurája olyan, mint valami elbaszott koldus és király-fi, de mi megszoktuk. Csak hát ez nem módosít azon, hogy Kekinek nincs már testvére, és most még Szezám is adja itt az urat a nyeles lapátjával.

– Nézz rám, Andris. Tróger kis szar vagyok, holtában hordom az öcsém, és főállásban nem létezem. Mert ez vagyok én, egy lekaszált gyomnövény, és rothadok a tehénlepény alatt. Nem nagy karrier, hiába próbálom megverselni, hogy nem is akkora szívás az egész.

De általában nem ilyen szomorkás a hangulat, ma például nem az. Hat óta pöcögnek a közösbe az érmék. Dettinek születésnapja van, és gyűjtünk valami normális piára, hogy fel-köszöntsük, amikor lejár a munkaideje. Ő a trafikoslány, olyan Mary Poppins-os tündér. Mert ő nem parázott tőlünk sose, veszi a poénokat, és csomószor lehetett rá számítani, párszor én is ott alhattam nála. Ami miatt kulcsfontosságú a geng számára, az az, hogy van a trafikban egy tárolórész, és ott hagyhatjuk az értékeinket napközbenre, amíg cirká-lunk a városban. Azért ezt nem akárcsak hagyná, ha őszinték akarunk lenni. De Detti egy angyal, és nem utolsósorban nagyon szép a feneké.

Ugyan az nem olyan szép, de Dzsó kőműves dekoltázsába dugjuk az ötveneseket – mert szerencsét hoz. Utcai babona, kissé szagos, de működik. Van már nyolcszáz, ha trip-lázunk, meglesz a butelkáravaló.

Tacsi is feltűnik a sarkon, egy övtáskát lenget a feje körül. Artúr, a patkánya, ott pis-log a centrifugális erőben. Aztán leteszi, az állat imbolyogva előmászik, párszor oldalra dől, de végül megismer minket, és felmászik Keki vállára. Az vigyorog, és látszik, hogy kirügyeznek a szeretettől.